

Ændringer til, og i Bestræbelserne herfor formoder vi ogsaa at kunne regne med Støtte fra den højtærede Minister og dennes Parti.

Naar vi hidtil har hørt den højtærede Minister og Socialdemokratiet udtale sig i Bankspørgsmaal, har det jo været som de strenge Herrer, de ubøjelige Moralens Talsmænd og som Tilhængere af en Bankvirksomhed, der blev drevet efter de rene Linier og med den største sikkerhedsmæssige Garanti. Bank og Risiko var efter de Herrers Mening uforligelige Størrelser, og hvis der i enkelte Banker blev lidt Tab, saa skulde baade Direktion og Bestyrelse, Bankraad og Repræsentantskab saavel økonomisk som moralsk lægges paa Hjul og Stejle; dette at sidde i en Banks Bestyrelse var allerede i sig selv noget suspekt, men led Banken endog Tab, var det ligefrem forbryderisk. Det hele var kort sagt kapitalistisk, og derfor skulde det forfølges med Baal og Brand. Saadan var altsaa Tonen tidligere, sagt i faa Ord, og som Følge heraf kunde hverken den højtærede Minister eller Regeringspartiet forstaa vort Standpunkt, kunde ikke forstaa, at vi vel ønskede, at Bankloven skulde være streng, sigtende til at hindre Letsindighed og Misbrug, men at den paa den anden Side heller ikke i hæsblesende Iver skulde snære Bankvirksomheden inde og i unødigt Grad hindre Bankernes sunde Virken. Dette kunde, som sagt, den højtærede Minister og Regeringspartiet ikke forstaa; vi var paa Forhaand nogle „grimmige“ Kapitalister med en dito Moral, og dermed var det Spørgsmaal afgjort.

Se, det var før, nu haaber jeg paa lidt mere Sagtmodighed og noget mere Forstaaelse. Siden vi sidst drøftede Banklovforslaget, er der jo nemlig sket det, at man har faaet en Smule Indblik i, jeg tør sige den højtærede Ministers egen Bank, Regeringspartiets egen Bank. Efter hvilke Principper er da denne Ministerens Bank blevet drevet? Efter de Anskuelser, den højtærede Minister Gang paa Gang som en anden Drakon har gjort sig til en saa veltalende, om end ikke helt saa oveibeviseende Talsmand for, skulde man jo tro, at der her ved en nærmere Gennemgang af Landsbankens Forhold havde været noget at lære, nu skulde man da endelig se, hvoreledes Bankvirksomhed efter de rette socialdemokratiske, statsministerielle og erhvervsministerielle Synspunkter skulde ledes. Og hvad saa man saa? Ja, Skræk og Rædsel, man saa akkurat det stik modsatte. Man saa det samme, som vi har set i adskillige Banker, hverken værre eller bedre, man saa ad-

skillige af de Ting, der blev betegnet som forbryderisk Letsindighed og utilbørlige Forhold, f. Eks. uforholdsmæssige Udlaan til enkelte Kunder, Bankbestyrelsens Sæde i Bestyrelsen for de finansierede Foretagender — Tordenskjolds Soldater, som den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa — o. s. v. o. s. v. Det var netop det, man saa.

Nu skal jeg ikke angribe Arbejdernes Landsbank. Maa jeg oplyse, at Grunden hertil ikke er den, at jeg er Debitor i Banken; man kunde gerne, naar jeg ikke vil angribe Banken, forledes til at tro, at jeg havde laant dér. Det har jeg ikke. Naar jeg ikke angriber Arbejdernes Landsbank og heller ikke i mindste Maade vil angribe Arbejdernes Kulforsyning, er Grunden simpelt hen den, at jeg mener, at der ikke i Realiteten er noget at bebrejde de to Institutioner. Og skal der endelig være Tale om Bebrejdelser, maa det blive en Sag imellem de paagældende Virksomheder og de respektive Aktionærer og Forbrugere. Nej; det, der interesserer ved denne Lejlighed, det er det kolossale Misforhold, der viser sig at være imellem den højtærede Ministers Teori og Praksis.

Den første, Teorien, har vi her i Tinget maattet døje doceret ved mange, mange Lejligheder. Allerede i den højtærede Ministers Oppositionstid gik han særdeles kraftigt frem. Der ligefrem fraadsedes i den højere Moral indenfor Bankvirksomhed og Forretningsvirksomhed. Og det viste sig altid saa heldigt, at alt, hvad der var galt, selvfølgelig var Venstres eller de Konservatives Skyld. Jeg savner desværre den højtærede Ministers dramatiske Evne til ret at udmale for Tingets Medlemmer de fremragende oratoriske Præstationer, vi er blevet stillet overfor i saa Henseende, de stærke Angreb, der end ikke er vejet tilbage for endogsaa at gaa over til rene Personligheder.

Det var Teorien. Den kendte vi altsaa. Derimod kendte vi ikke Praksis. Men efter det, der er passeret med Hensyn til Landsbanken, kender vi Praksis. Selv den varmeste Ven af den højtærede Minister vil sikkert ikke benægte den grandiose Uoverensstemmelse, der er mellem Teori og Praksis. Jeg skal i øvrigt ikke gaa i Rette med Ministeren; det er den Slags Ting, der kan hænde, og formentlig skal den højtærede Minister om lidt ex officio herop og gaa i Gang med det højt ubehageligt nederdrægtige Stykke Arbejde at forsøge paa at sandsynliggøre, at hans Bank var ledet efter de Principper, han hidtil har hævdet.